

І постало світло. Від Створення світу до Ноевого ковчега

Про книгу

У цій книжці наведені біблійні історії в переказі для дітей, покликані ввести дитину у світ Старого Заповіту. Особливістю розповідей Якоба Штрайта є насичена, образна мова, що з любов'ю поєднує деталі та серйозність і духовну велич біблійної історії. Завдяки цьому переказу зміст Старого Заповіту відкривається навіть маленьким дітям. Книжка є першим з трьох томів біблійних оповідань Якоба Штрайта й охоплює період від Створення світу до Ноевого ковчега.

ЯКОБ ШТРАЙТ

І ПОСТАЛО СВІТЛО

**ВІД СТВОРЕННЯ СВІТУ
ДО НОЄВОГО КОВЧЕГА**

Анотація

У цій книжці наведені біблійні історії в переказі для дітей, покликані ввести дитину у світ Старого Заповіту.

Особливістю розповідей Якоба Штрайта є насичена, образна мова, що з любов'ю поєднує деталі та серйозність і духовну велич біблійної історії. Завдяки цьому переказу зміст Старого Заповіту відкривається навіть маленьким дітям.

Книжка є першим з трьох томів біблійних оповідань Якоба Штрайта й охоплює період від Створення світу до Ноевого ковчега.

ISBN 978-617-7314-31-7

© Verlag Freies Geistesleben, 1970

© Видавництво «НАІРІ», Київ, 2018

Передмова

Протягом декількох років автор книжки знайомив дітей молодших класів зі світом Старого Заповіту. На цій основі і виникли ці оповідання та описи. Поряд з біблійними джерелами автор використовував також апокрифічні тексти, передусім зібрані Е. Бін-Горіоном «Єврейські сказання». Вони передають короткі біблійні повідомлення у вигляді міфологічно та поетично збагачених легенд з опорою на усну традицію. Через звернення до психіки дитини, ще зануреної у міфічні образи, з року в рік при співпраці з дітьми складався розгорнутий цикл оповідань, починаючи від перших семи днів Створення світу до початку земної діяльності людини (синів Каїна) і Ноевого ковчега, історія створення якого розглядається як кінець Старого світу. Любов до добра, до світу Божественного, туга й падіння в «пільму зовнішню» як наслідок відмови від світу світла — у цьому полягає драма не тільки Старого Заповіту, а й окремої людини, драма, за якою діти слідкують крок за кроком, переживаючи її разом з героями.

Якщо на розмаїтому тлі оповідань про Створення світу вдасться привернути увагу дитини до виникнення царства природи, то на цьому ґрунті зможе вирости гаряча любов до природи та благоговійне захоплення нею. Якщо в подальшому зло і гріх розглядатимуться як складові рушійних сил еволюції, що веде до добра, то це пробудить моральні сили, які навряд чи знаходили де-небудь більш яскраве втілення, ніж у Старому Заповіті.

Ці історії, які за формою є поетично вільним переказом та за духом цілком відповідають першоджерелу, можуть зворушити душу дитини і дати їй перші уявлення про Старий Заповіт.

Сім днів творіння

Початок світу

У най-найдавніші часи не було ані Землі, ані хмар, ані зірок, і навіть Сонця ще не було. Скрізь було темно. Ані звір не пробігав, ані птиця не пролітала. Та й звідки було взятися звірам і птахам, якщо світ тоді ще не існував? Що ж тоді було?

А було лише небо, верхній світ, розташований високо над нашими зорями. І око Бога світило в небесах, немов сонце. Молодші янголи не могли навіть зазирнути в це око: воно було для них занадто яскравим і сяяло сильніше, ніж наше сонце. Воно осліпило би їх. Та старшим янголам дозволялося трохи подивитись в око Бога і навіть наблизитися до Його трону, якщо вони бажали щось сказати Богові-Отцю. Повсюди на небесах лунала музика: звучали скрипки, флейти та арфи, янголи виспівували довгих пісень, і, щойно один концерт закінчувався, одразу ж починався інший! Були янголи, які гаптували на синій мантиї Бога-Отця золоті зорі; були й такі, що ловили промені світла і ліпили з них дорогоцінне каміння. І були кругом пишнота та велике диво.

Якось два старших янголи молилися перед Божим тронном. Піднявшись з колін, вони полетіли донизу крізь небеса, тому що Божий трон був аж на Всесвіті, ніби вершина гори. Раптом один із янголів на ймення Люцифер зупинився. Він споглядав розкоші небес, розглядав свою осяйну небесну одіж і думав: «Як усе-таки добре бути Богом! Моя одіж майже така світла, як у Нього. У такому осяйному одязі, як у мене, я теж міг би бути на троні». Щойно Люцифер це подумав, як до його чола підступила маленька темна хмаринка, схожа на павутинку. Хмаринка

спустилася до серця і залишила на цьому місці пляму на його вбранні. Вгледівши це, Люцифер злякався і швиденько прикрив пляму крилом.

Люцифер полетів далі по небесах і натрапив на іншого старшого янгола — архангела Михаїла, який спитав: «Люцифере, що з тобою? Ти нездужаєш? Звідки ця темна пляма на твоєму вбранні?» Люцифер відповів: «У мене якийсь тягар на серці, ось і все», — і помчав униз до молодших янголів і сказав їм: «Зробіть мені накидку полум'яного кольору, мені потрібно дещо нею прикрити». Він отримав накидку і прикрив нею пляму в себе на серці. Тепер цієї плями ніхто не бачив. Люцифер залишився в молодших янголів і запитав їх: «Ви допоможете мені спорудити трон? Я сяду на нього і стану вашим богом! Ви ж не смієте підніматися до Найвищого трону, а до мого я дозволю вам приходити коли завгодно». Багато янголів злякалося таких слів, та деяких із них Люцифер так зачарував, що вони погодилися. Вони припинили грати й співати і більше не гаптували на мантиї Бога.

Михаїл з'явився поглянути, що робиться в Люцифера, і з жахом приніс до Божого трону звістку, що той споруджує свій власний трон. Бог-Отець сказав: «Піди й скажи Люциферові, нехай він розірве своє серце, тоді Я дам йому нове і світле. Якщо він погодиться на це, приведи його до Мене, а якщо ні, він отримає свій трон, та тільки не на небесах. Оголи свій меч і скинь його з небес!» Усе це Михаїл передав Люциферові, однак той уже збунтував чимало янголів і не захотів нового серця. Тут янголи припинили співати. Безладно залунали гучні голоси. На небесах зчинився вогняний вітер. Михаїл вихопив свого небесного меча. Блискавиці сипалися з нього. Громовим голосом Михаїл вигукнув: «Хто вірний Богові-Отцю, хай стане поруч зі мною!» А Люцифер вигукнув: «Хто хоче потрапити разом зі мною на нові небеса, хай підійде до мене!» Тоді янголи

розділилися на два загони: з Михаїлом лишився верхній, з Люцифером — нижній. І ось Михаїл вдарив вогненосним мечем по стіні, що оточувала небеса. Пролунав страшний гуркіт, і в стіні утворилася тріщина! Люцифер та його янголи билися й оборонялися: вони не бажали опинитися у зовнішній пітьмі. Тоді зблідли сяючі фарби на крилах і вбранні янголів. Темними й огидними зробилися їхні обличчя. На пальцях вирости пазурі. Янголи голосно заволали й під мечем Михаїла повалилися з небес у безодню. І Люцифер разом з ними.

Так з'явився нижній, темний світ. Злі духи запалили там від свого власного світла вогник, аби зігріти змерзлі лапи. Заходилися танцювати навколо свого вогнища, і тоді воно розрослося у велике полум'я. А трон, якого вони викували для Люцифера, поставили на вогонь, щоби він завжди був теплим. Нагорі Михаїл знову замкнув тріщину в небі. Там, де вона була, досі лишився слід.

Михаїл і дракон

Злі духи говорили поміж собою: «Зробімо дракона і полетімо на ньому до небес. Гострими зубами він знову зламає небесне склепіння». У пітьмі вони сотворили дракона й почали бити молотками, працювати обценьками і шліфувати тисячі лусочок у нього на спині. Язик його був, як вогонь, крила — мов у кажана. Коли дракон був готовий, вони згадали, що в нього немає душі. Тоді один зі злих духів вигукнув: «Я хочу бути його душею!» — і враз прошмигнув у тіло дракона. Інші закричали: «Вперед!» І дракон разом з духами помчав туди, де була тріщина в небесній стіні.

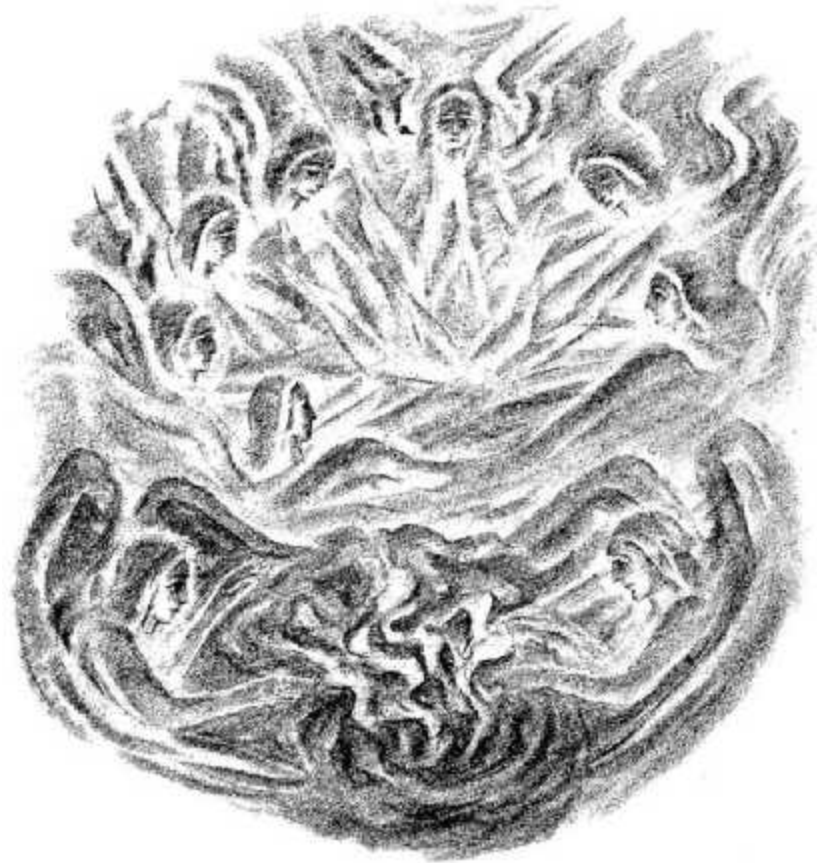
У цей час безліч янголів, зібравшись біля Божого трону, співали та музикували. Раптом пролунав гучний скрегіт. Посвист та виття завадили небесній пісні. Михаїл вигукнув: «Вони хочуть вдертися на небеса!» Він злетів донизу і побачив дракона, який все глибше й глибше вгризався в небесну стіну. На чудовиську сидів великий загін чорних духів. Тоді Михаїл зачерпнув обома руками світла від Божого трону й занурив у нього свій меч. Коли він знов опинився поблизу тріщини, у ній вже стирчали чорна лапа з довгими пазурами та роги дракона. Михаїл метнув мечем блискавки, наступив на лапу дракона ногою і вишпурнув його з небес.

Злі духи посипалися в різні боки, мов кажани. Дракон упав додолу і спустив дух у безодні. Його душа навкарачки виповзала назовні, жалібно підвиваючи. Михаїл крикнув донизу: «Гей ви, чорнії духи, сидіте внизу! Бо як не послухаєте, то Бог-Отець знову влаштує вам славний прийом!» Духи побурчали та й принишкли, тому що Бог-Отець знову відчинив небесну браму і сказав їм: «Духи п'їтьми, ви хотіли заснувати своє власне царство. Тепер ваше бажання здійснилося, та ви маєте лишатись унизу. Чи згодні ви скоритися?» Вони проскреготіли: «Так!» — і небесна брама знову зачинилася.

А поділ на верхній та нижній світи так і зберігся донині.

Перший день творіння

Сидячи на троні, Бог-Отець виголосив у небесах сім слів. Тоді з'явилися сім кольорів райдуги і сімома колами засяяли навколо Його трону. Янголи дивувалися незвичайно гарним кольорам райдуги. Архангел Рафаїл сказав: «Чи не зіткати нам Богові-Отцю мантию з цих семи кольорів?» Архангел Гавриїл припустив: «Може, з цього вийде нова небесна зала?..» Архангел Орифіл запропонував: «Це могли би бути сім сходинок трону». Архангел Михаїл чекав, поки Бог-Отець не дасть янголам знак, що їм робити. І тут трапилося дещо дивовижне: позаду райдуги янголи вогню підняли завісу із хмар, і за нею відкрилася простора небесна зала. Янголи ніколи її не бачили. Там спали на ніжних хмаринках тисячі й тисячі душ, незчисленні, як зорі на небесах. Бог-Отець сказав янголам: «Це **сплячі** людські душі. **Чи** допоможете **ви** Мені сотворити **для них** середній світ, аби вони змогли прокинутися й отримати життя?» Усі янголи зраділи: «О так, звісно!» Янголи вогню знов опустили завісу із хмар і відчинили небесну браму. Зовні було темно й холодно, порожньо й дико. Тоді Бог-Отець вигукнув так, що розкотилося по всьому світу: «Хай ста -неться світло!»

Як усе заблищало й засяяло, заіскрилось! Темінь відступила вглиб, і янголи вогню розсипали язики полум'я зі свого вбрання, щоб у новому світі стало тепло. Усе кипіло, палало й виблискувало, грім гримів так, що злі духи в підземному світі збилися до купи. А зверху, наче тисячі сонць, іскрились очі янголів від яскравого світла першого дня творіння.

Другий день

На другий день Бог-Отець сказав: «А нині створимо повітря!» У світі ще не було земного повітря. Янголи повітря оточили Господа й почали махати своїми могутніми крилами. Але повітря, коли змішувалось із сяючим земним вогнем, одразу запалювалося. Зчинилися потужні вогняні бурі, які, здіймаючись угору, знову спадали донизу. Багато янголів попадали в коловерть повітря і зазнали лиха. Тут військо легких та прудких янголів почало спрямовувати повітря і все легке вище й вище. За діло взялися й важкі янголи: вони спустили донизу все темне, що було на світі. Тепер зверху було море світла й повітря, а знизу — море вогню. Так у світі з'явилися верх і низ. Та душі людські за хмарною завісою ще нічого не знали про те, що нині створюється новий світ. Вони ще спали глибоко й міцно.

Третій день

Оскільки це був світлий світ вогню й повітря, вітер часто піднімав вогняні бурі. «Ми мусимо трохи охолодити цей світ», — сказали янголи. З Божою допомогою вони створили воду, і у світі потекли потоки. Із вогню пролунало: «Вода, ми тебе закип'ятимо!» І тут усе почало бурлити, кипіти та яритися. Бог-Отець сказав: «Хай вода буде сама по собі, а вогонь — сам по собі». Тоді янголи відвели воду вглиб, а вогняний світ підняли догори. У глибині утворилося море. У моря з'явилося дно, воно було тверде. Це й була перша земля, але вона ще була під водою.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ